

PROLOGAS

Ji sėdi kambaryje, ne didesniame už magnolijos atspalvio kvadratinę dėžutę be langų. Durų kairėje kampe jau formuojasi pelėsio arka.

Metalinė kėdė įsirežusi į šlaunų apačią. Kėdė sukurta ne patogumui. Priešais ją — paprastas plieninis stalo kvadratas su šluostymo žymėmis. Ji apsidairo, bet daugiau čia nėra ką matyti, ir širdis daužosi, nors žino, kad nepadarė nieko bloga.

Kiek laiko ji čia bus? Kas atidarys užrakintas duris ir ateis pas ją?

Nors įtikinėja save, kad yra saugi, rankos susigniaučia ant kelių ir ima maigyti viena kitą, kad išleistų pradėjusią tvenktis įtampą.

Skrandis apsiverčia išgirdus žingsnius ir raktą spynoje. Su baime ir nekantravimu laukia, kas bus toliau.

Į kambarį žengia du vyrai, vilkintys džinsus ir polo marškinėlius. Nė vienas jai anksčiau nematytas. Durų neužrakina. Ar tai reiškia, kad ją pagaliau išves iš šios patalpos?

Ji žiūri tai į vieną, tai į kitą, bet tyli.

Po stalu mėšlungiškai gniaužosi rankos.

Vienas vyras prieina, kitas lieka prie uždarytų durų. Jis atsiremia į sieną ir suneria rankas. Saugo duris, jei bandytų bėgti?

— Duok savo telefoną, — sako priėjęs prie stalo.

Kairė jos koja ima nevalingai tirtėti.

— Ar t-tai būtina? — klausia ji taip, lyg kojos drebulys persiduotų liežuviui.

Jai pasirodo, kad vyras abejingame veide greitai paslepia šypsenos užuominą.

Jam smagu, kad ji nervinasi.

Atsakydamas į klausimą ištiesia ranką.

Vyras prie durų nusižiovauja. Jis arba nuobodžiauja, arba pavargęs. Kiek kartų jau teko tai daryti?

Ji įkiša ranką į užpakalinę kišenę ir išima telefoną. Delšia, lyg nenorėtų atiduoti savo dalies.

Tas vienas prietaisėlis pilnas visko, ko jai reikia gyventi: kontaktų, nuotraukų, socialinių tinklų, susitikimų, priminimų.

— Ar atgausiu jį? — klausia, stengdamasi kalbėti užtikrintai.

Vyras paima iš jos rankos telefoną, ištraukia SIM kortelę ir švysteli aparatą kolegai, tas pagauna.

Daro tai nebe pirmą kartą. Elgiasi pagal scenarijų.

Arčiau stovintis vyras numeta kortelę ant žemės ir bato kulnu sutrina į grindis. Metalas ir plastikas ant betono suyra.

Ji garsiai aikteli supratusi, kas ką tik buvo sunaikinta.

Vyras atsiremia delnais į stalą ir prikiša veidą prie jos.

— Laikas tau suprasti, kad ankstesnis gyvenimas baigėsi.

— Pone, juokaujate? — paklausė Kima, ieškodama jo išraiškoje kokių nors humoro pėdsakų.

Mintyse paklausė kitaip: *Gal kartais parūkei kristalo**? Ir iškart pasidžiaugė, kad burna išvertė mintį subtilesniu atsakymu bosui, vyriausiajam detektyvui inspektoriui Vudvardui.

Palengvėjimas tuoj išsisklaidė, kai viršininko veide nepastebėjo nė užuominos, kad jis juokauja.

— Ne, aš nejuokauju, Stoun, — atsakė Vudis.

Kima gundėsi pasinaudoti kėde, kurią viršininkas kartais pasiūlydavo, bet ji retai kada prisėdavo. O po pastarojo jo sakinio kėdė būtų buvusi kaip tik.

Vis dėlto prisivertė stovėti. Paskutinė viltis — kad ji klaidingai nugirdo.

— Aišku, kad juokaujate, nes, prisiekiu, ką tik pasakėte, jog leidote Treisei Frost praleisti dieną su mumis, o tai aki-vaizdžiai rodo, kad jūs neteko...

— Mes jai skolingi, Stoun, — pačiu laiku nutraukė ją Vudis.

Taip, ji žino. Prieš porą savaitių *Dudley Star* reporterė jiems padėjo susisiekti su žudiku, kuris pagrobė šešerių metų berniuką. Ji suprato, kad kažkaip atsidėkoti reikėtų.

— Puiku, nupirksiu moteriai kavos, nusivesiu papietauti. Galima nusiūsti gėlių, bet leisti jai nevaržomai lydėti mus visą darbo dieną yra ne kas kita...

* Metamfetamino atmaina. Čia ir toliau — vertėjos pastabos.

— Nebus nevaržoma. Frost visą laiką bus su tavimi ir Brajentu.

— Aha, labai padės, — atsakė Kima, kai viršininkas su-naikino jos gudrų planą pasodinti žurnalistę šalia Steisės, pil-dančios policijos raportus.

— Stoun, ar reikia tau priminti, kad jai bendradarbiau-jant išgelbėta berniuko gyvybė?

Kima mėgino nuramdyti pilve kilusį irzulį.

— Jei atvirai, pone, man atrodo, mes irgi prie to šiek tiek prisidėjome.

— Toks mūsų darbas; jos — ne.

Teisybė, bet Kima dar nepasidavė.

— Tik pagalvokite, kokį straipsnį ji gali parašyti. Jis gali rintai pakenkti policijos įvaizdžiui ir reputa...

— Stoun, ji gali parašyti tik tai, ką mato, todėl visiškai pasitikiu tavimi, kad parodysi, jog dirbame profesionaliai, veržliai ir atjausdami.

— Dirbame? — nustebusi paklausė Kima.

Galbūt jai reikėtų išsiųsti Frost su Brajentu vienus?

— Su jos redaktoriumi sutariau, kad pamatysime straips-nį prieš spausdinant.

Aišku, kad sutarė. Turėjo suprasti, kad Vudis neperleis žurnalistei teisės spręsti, ką spausdinti; gauta garantija su-griovė paskutinį jos argumentą.

Kima dirstelėjo į nervų malšinimo kamuoliuką, gulintį prie viršininko kompiuterio pelės. Vudis vis dar kartais jai matant jį pamaigydavo, tik jau ne taip dažnai kaip anksčiau.

— Paimk, — pasiūlė pasekęs jos žvilgsnį. — Diena bus įdomi.

— Kodėl pasirinkote... O, palaukite, žinau, ką sugalvo-jote.

— Aš nieko nesugalvojau, — atsakė apsimesdamas nekaltu. — Diena rami. Šiuo metu neturi jokios rimtos bylos, visiems bus į naudą.

Kartėlių burnoje buvo sunku nuryti, bet jis labai nedusino Kimos.

Pirmas vizitas tądien — aplankyti Trišos Morli, dvidešimt septynerių metų moters, vyro nužudytos vos prieš metus, šeimą.

Nikas Morlis, advokatas, specializavosi žmogaus teisių srityje. Jis laimėdavo beveik kiekvieną bylą, prie kurios prisiliesdavo, todėl buvo pravardžiuojamas Niku Midu*. Kelti bylą charizmatiškam vyrui buvo sunku, nors jam priklausančiame sklype rastos Trišos kūno dalys. Nepaisant teismo medicinos įkalčių, advokato įvaizdis buvo toks nepriekaištingas, kad teismas baigėsi aklaviete: prisiekusieji nesugebėjo priimti sprendimo, ir teismo procesas paskelbtas negaliojančiu. Naujasis teismo procesas turėjo prasidėti kitą savaitę, todėl Kima norėjo patikinti šeimą, kad policija viliasi apkaltinamojo nuosprendžio. Labai troško, jog taip nutiktų.

Pats teisiamasis nusisamdė brangią įvaizdžio formavimo firmą, ir faktiškai nebuvo dienos, kad dienraštyje nepasirodytų koks nors straipsnis apie jo dosnumą ir gerus darbus. Jie visomis pastangomis varė visuomenės nuomonės formavimo traukinį, ir nors tai neturėjo lemti prisiekusiųjų komisijos sprendimo, vis dėlto jį lėmė.

Nei policijos pajėgos, nei Trišos Morli šeima neturėjo priemonių varžytis su Niku, bet paminėti aukos ir jos šeimos kančias vietinėje žiniasklaidoje nepakenks, suprato Stoun,

* Mitologinis Frigijos karalius, iš dievo Dioniso gavęs galią visus paliestus daiktus paversti auksu.

dirstelėjusi į suktą seną lapiną, kurio veidas nieko neišdavė. Vudis aiškiai tiksliai parinko dieną.

— Gerai, tegu bus, kaip norite, bet neketinu jai nuolaidžiauti, ir jau tikrai nesėdės priekyje.

Kima pasuko prie durų, bet paskui sugrįžo.

Ištiesusi ranką čiupo streso malšinimo kamuoliuką.

— Gali neabejoti, man jo prireiks.

2

— Ką darysime? — perklausė Brajentas, kai Kima pranešė gerąją naujieną detektyvų kambaryje.

— Vešimės reporterę pasivažinėti.

— Bet kodėl būtent tą reporterę? — paklausė jis, turėdamas galvoje Treisę Frost.

— Nes, atrodo, esame jai skolingi.

Vyras akimirką pamąstė ir linktelėjo — ar supratęs, ar sutikdamas.

Kartais Kima trokšdavo būti panašesnė į Brajentą — ramus ir šaltakraujis jos partneris gebėdavo greitai prisitaikyti prie naujos situacijos. Bet viduje ji vis dar niršo, kad Treisė Frost jiems užkarta.

— Ir pagavau jūsų žvilgsnį, — pasakė ji kitiems dviem savo komandos nariams.

Tiek konstablė Steisė Vud, tiek seržantas Penas žinojo apie atšiaurius viršininkės ir reporterės santykius.

— Nesuprantu, kodėl abu atrodote tokie savimi patenkinti; vesitės ją pietauti.

Jeigu sulauks pietų nenudėjusi tos moters, jiems su Brajentu išties reikės pertraukėlės.

— Be problemų, bose, — atsiliepė Steisė su plačia šypse-
na, kuri nenyko nuo veido po neseniai įvykusių jos vestuvių.

Kimai atrodė, kad galėtų ką nors mesti į Steisę ir viskas
atšoktų. Ši mintis jai priminė seniai vilkinamą pokalbį, ku-
riam ruošėsi.

— Steise, primink man vėliau, kai atsikratysime Frost,
kad mums reikia pasišnekėti.

Giedru pareigūnės veidu nuslinko debesėlis.

— Nieko blogo, — skubiai patikino ji kolegę.

Nors bėgant metams pasitikėjimas savimi ir gebėjimai
augo, Steisė vis dar nerimaudavo kur nors suklydusi.

— Gerai, Brajantai, kylam, — tarė Kima, kai akis paga-
vo judesį už lango. Baltas Frost „Audi TT“ sustojo lankytojo
vietoje.

— Laukiu nesulaukiu, — atsakė jis, griebdamas švarką
nuo kėdės atlošo.

Praeidama pro tuščią stalą, Kima pagriebė savąjį.

— Kaip ketini įtikinti šeimą, kad šįkart jis neišsisuks? —
paklausė kolega, kai pasuko į laiptus.

— Sužinosi, kai žodžiai išeis man iš burnos, — nuošir-
džiai atsakė Kima.

— Netgi mano žmona sako, kad perskaičius paskutinius
straipsnius sunku patikėti jį taip padarius.

— Tada džiaukimės, kad tavo žmonos nebus prisieku-
siųjų žiuri kitą savaitę.

Čia ir bėda. Dženė Brajent buvo viena iš objektyviausių
ir padoriausių žmonių, su kuriais teko susidurti detektyvei.
Jeigu net ji abejoja Morlio kalte, nieko gero būsimam teismui
tai nežada.

Bet spręskime po vieną problemą, nutarė Kima, žengda-
ma pro poskyrio duris į lauką.

Frost paskubomis numetė pusiau surūkytą cigaretę ant žemės ir užmynė visai šalia „Nerūkyti“ ženklą.

— Labas, inspektore, maniau, priversi ilgiau laukti, — tarė Frost, tiesindama tamsiai mėlyną kelnių kostiumą.

Aha, jeigu būtų mano valia, lauktum nuo dešimties iki penkiolikos metų, pagalvojo Kima.

— Frost, turėtum iškart žinoti, kad...

— Tu šitam nepritari, kad turėsiu daryti, ką pasakysi, ir nesipainioti tau po kojomis.

— Taip, ir dar daugiau. Nežiūrėk į žmones, nekalbink jų, garsiai nerašyk savo bloknote. Nevalgyk ir negerk Brajento automobilyje. Nenervink m...

— Taigi, faktiškai apsimesk, kad tavęs nėra.

— Būtent. Ir dar viena taisyklė: tau neleidžiama kalbėti, iš viso, — pabaigė Kima žurnalistei, stypčiojančiai iš paskos prie Brajento „Astra Estate“.

— Aha, to nebus.

— Verta pamėginti, — pasakė Kima Brajentui virš mašinos stogo, kai jis atvėrė vairuotojo dureles.

Keturių colių žurnalistės pakalnė įstrigo tarp dviejų grindinio plytelių, kai sėdo į galinę automobilio sėdynę.

— Frost, kokių velnių tu?.. Ai, nesvarbu, — pasakė detektyvė užtrenkdama savo dureles.

Klausimas išsikvėpė burnoje prisiminus, kad Frost viena koja trumpesnė už kitą. Dėl jos, žinojo, prie Treisės negailestingai tyčiotasi mokykloje. Dabar žmonės mano, kad tokia nenatūrali eisena — dėl avimų aukštakulnių. To ji ir siekia.

Žurnalistė įsitaisė ties galinės sėdynės viduriu, kad galėtų stebėti pro tarpą.

Iš automobilio galo pasigirdo garsus cyptelėjimas.

— Kas per...

— Šuns žaislas, — atsakė Brajentas. — Mesk ant grindų, — patarė Treisei Frost, o tada pasižiūrėjo į partnerę ir patraukė pečiaais. — Nežinojau, kad turėsime draugiją.

Kima sunkiai atsiduso. Laukia ilga sumauta diena.

— Primena filmą „Mirtinas ginklas“, — pajuokavo Frost. — Tik norėtuši žinoti, kas esu — Rigsas ar Marto?

— Džo Pescis*, — vienu balsu atsakė Kima su Brajentu.

— A, puikus aktorių duetas, ar ne? — tarė Treisė, užsi-segdama saugos diržą.

Brajentas užvedė mašiną ir pasuko prie išvažiavimo iš aikštelės.

— Grįžkime prie reikalo, — tęsė Frost, kuisdamasi savo „Hermes“ rankinėje. — Man reikė...

— Brajantai, — tarė Kima, pasisukdama į kolegą, — ar ir tu girdėjai, kad Frost mums nurodė, kaip viskas vyks?

Ir nelaukusi jo atsakymo pasisuko kėdėje.

— Gerai, Frost, mus mažai... Tiesą pasakius, mūsų visiškai nejaudina, ko tau reikia. Mums nurodyta leisti tau vilktis kartu su mumis ne ilgiau kaip aštuonias valandas, įskaitant kavos ir pietų pertraukėles, taigi, tarkim, šešias, nes šian-dien esu dosni. Tą laiką tu sėdėsi kaip visos trys išmintingos beždžionėlės ir nematysi, negirdėsi ir nekalbėsi nieko bloga. Paskutinė užduotis tau bus didžiausias iššūkis, bet prikąsk liežuvį, gerai? Nes tą pačią minutę, kai sukliudysi, įsikiši ar apsunkinsi ką nors, su džiaugsmu ištrenksiu iš šios mašinos ir paliksiu šalikelėje. Jeigu pasakysi ką nors, kas sunervins, suerzins...

— Aha, jau pavargau nuo taisyklių citavimo, Stoun. Tik pasakyk, kur pirma važiuojame.

* Antraplanis aktorius, neigiamas komiškas personažas.

Kima išsitraukė iš kišenės streso kamuoliuką ir sugniaužė.

Jai buvo apmaudu atsakinėti į bet kokią Treisės klausimą. Normalią dieną ji galėjo sau leisti įžeisti tą moterį ir nueiti lyg niekur nieko.

Pajutęs kolegės susierzinimą atsakė Brajentas:

— Važiuojame aplankyti Trišos Morli šeimos.

— Niko Morlio, kurio antrasis teismas prasideda kitą savaitę, žmonos?

— Taip, tos.

— Kodėl? — paklausė žurnalistė.

Kima dar kartą suspaudė kamuoliuką.

— Nes norime užtikrinti šeimą, jog darome viską, ką galime, kad jis būtų nuteistas už Trišos nužudymą.

— Aha, suprantu tai, turėdama galvoje, kaip jį nušviečia spauda. Tikriausiai tikisi, kad po savo propagandos kampanijos ne sės į kalėjimą, o bus paskelbtas šventuoju. Bet kodėl važiuojate jūs? Juk byla ne jūsų.

— Yra priežasčių, — atsakė Kima.

— Kokių būtent? — spaudė reporterė.

— Ne tavo reikalas.

— Gerai, — tarė Frost ir ėmė krebždenti savo bloknote.

Šis veiksmas Kimą sunervino. Jie nieko jai nepasakė. Detektyvė atsisuko ir piktai pasižiūrėjo į žurnalistę.

— Ką užsirašinėjai?

Treisė atrėmė žvilgsnį.

— Dienai pasibaigus rašysiu straipsnį. Keista, bet iš manęs jo tikisi redaktorius. Ir jeigu nieko man nepasakosite, teks viską išsigalvoti.

Kima pajuto, kaip kyla noras urgzti, bet numalšino jį.

— Gerai, šeima nelabai tiki Brajerli Hilio komanda, bet negali apie tai rašyti.

— Kodėl jie netiki? Ar todėl, kad nepaisant visų įrodymų komanda pirmą kartą nesugebėjo pasiekti, kad Nikas būtų nubaustas?

Kima dirstelėjo į Brajentą.

— Turėsi jų paklausti.

Taip, priešastis buvo būtent ta, bet Kima neketina patvirtinti. Visa Trišos Morli byla buvo fiasko nuo pradžios iki galo, ir Kima džiaugėsi, kad jos komanda jos netyrė. Tiktai dalyvavo norėdama išreikšti palaikymą Brajerli Hilio ir spaudos atstovų komandoms. Trišos sesuo kritikavo jų klaidas.

Staiga Treisė Frost garsiai nusijuokė.

— Cha, detektyvė inspektorė Stoun nusiūsta į *piaro* pratybas. Jėzau, vien palietusi šį kampą galėčiau rašyti visą savaitę.

Kima žiūrėjo, kaip jos krumpliai bąla ant streso kamuoliuko, Brajento žandikaulyje ėmė pulsuoti raumuo. Jis pasižiūrėjo į Kimą, ir abu nebyliai pasikalbėjo.

Kima: *Ir taip bus visą dieną?*

Brajentas: *Atrodo, taip.*

Kima: *Leidi ją nudėti?*

Brajentas: *Dar ne, galbūt vėliau.*

Kima nukreipė akis į priekį ir pasistengė užslopinti savo suirzimą dėl tos moters. Žinojo, kad kolega stengiasi padaryti tą patį.

— Gerai, tai kas per...

— Frost, užsičiaupk, po velnių! — ištarė abu kartu.

3

Brajentas sustojo prie kuklių Trišos Morli gimtųjų namų. Kima galvojo apie užuominą, kad yra pasiūsta ryšių su visuomene pratyboms; bent kartą sugebėjo suprasti Frost juokelį.

— Tolokai nuo Romslio, — pastebėjo Frost, atkartodama jos mintis.

Jie visi žinojo mažiausiai milijono svarų vertės namą Sent Kenelmo kelyje, turtingiausioje Heilsoveno dalyje, kuriuo Triša dalijosi su savo vyru. Žinojo ir tai, kad visi pinigai vien tik iš Niko Morlio kišenės.

Triša per savo gyvenimą peršoko nuo vieno gyvenimo būdo spektro galo į kitą. Namas, priešais kurį stovėjo pareigūnai, buvo aptrupėjęs sublokuotas dviaukštis už ketvirčio mylios nuo Dadlio pilies.

Duris atvėrė moteris, kaip spėjo detektyvė, vyresnioji Trišos sesuo.

— Penė Kolgan? — paklausė tiesdama ranką Kima.

Penė linktelėjo ir spustelėjo ištiestą ranką, o tada nužvelgė kitus.

— Mano kolega, detektyvas seržantas Brajentas ir Treisė Frost iš *Dudl...*

— Ji nepageidaujama.

Kima gundėsi su ja sutikti, bet šį kartą jautė pareigą užstoti žurnalistę, iš dalies dėl to, jog žinojo, ko viršininkas tiki si iš Frost po šio susitikimo.

— Ji čia dėl mūsų, ne dėl jūsų. Kiek žinau, neparašė nieko teigiamo apie Niką Morlį.

Treisė patvirtindama papurtė galvą.

— Nerašiau.

Kiek padvejojusi Penė pasitraukė į šalį, leisdama jiems praeiti.

— Mama ruošiasi išeiti, — įspėjo uždarydama paskui juos duris.

— Kaip ji laikosi? — paklausė Kima, kai visi trys bandė kirsti žaislų primėtytą kambarėlį.

— Atsiprašau, — pasakė Penė, griebdama tai vieną, tai kitą žaislą ir šveisdama į kampą. Įsitaisė ant grindų, kai svečiai atsisėdo ant L formos sofos.

Kima suprato, kad Penė atsisakė savo buto su vienu miegamuoju, kurį buvo suteikusi savivaldybė, ir grįžo gyventi su motina, kai Triša dingo. Trišos ir Penės tėtis mirė po Trišos ir Morlio vestuvių.

— Ar mama dalyvaus naujame teismo posėdyje?

— Ne. Nesugebės jo ištverti. Jau pirmasis ją sužlugdė, — atsakė Penė pakeldama akis į lentas virš galvos, kurios lyg duodamos ženklą sutraškėjo. — Ji atrado rutiną, kuri padeda ištverti dieną. Pažaidžia su Riliu, daugumą rytų eina į parką, lepina mane... O, Dieve gink, prisiekusieji nuspręstų...

Penė nutilo motinai įžengus į kambarį.

— A... sveiki...

Kima atsistojo.

— Ponia Kolgan, mes...

— Policijos pareigūnai, taip, matau, — atsakė, nors žvilgsnį sulaikė ties Frost.

— Nekreipkite į ją dėmesio, — pasakė Kima, nesuprasdama, kaip tie žodžiai nuskambės išskridę iš jos lūpų.

Lora Kolgan gūžtelėjo, lyg niekas nebūtų svarbu, ir siekė paimti striukės.

— Ponia Kolgan, ar galima jus patrukdyti kelias minutes? Lora papurtė galvą.

— Atsiprašau, bet ne, — atšovė, vyniodama kaklą šaliuku. — Niekas, ką jūs pasakysite, man nepadės. Man reikia eiti.

Kima nesugalvojo jokios priežasties bandyti moterį įtikinti pasilikti, jeigu tikrai nenori.

— Atleiskite, — tarė Penė, kai motina išėjo iš namų. — Ji nebepasitiki nė vienu iš jūsų. Rengiasi tam, kad tas niekšas po kelių dienų išeis į laisvę, ir mes, kaip šeima, nieko negalėsime padaryti.

Kima pagavo neišstartą potekstę: kiti žmonės būtų padarę daugiau.

— Mes esame įsitikinę, kad...

— Prašau, — pakėlė ranką Penė, — nežadėkite nieko, ko negalėsite išpildyti. Niekas negali nuspėti, kaip pasielgs prisiekusieji. Aš tik norėčiau, kad jie būtų pažinoję Trišą, — pridūrė Penė. — Norėčiau, kad jūs visi būtumėte ją pažinoję. O iš jos liko tik statistikos skaičiukas, smurto artimoje aplinkoje auka, afiša, kuria visi geranoriai gali mojuoti kaip pavyzdžiu, kas gali nutikti, jeigu laiku nenutrauki smurtinių santykių. Visi kalba apie kiautėlį, kokiu ji tapo, bet Triša buvo kur kas daugiau nei bokso kriaušė, kuria Nikas ją pavertė.

Kima nieko nepasakė, kai moteris dirstelėjo į abiejų seserų nuotrauką virš židinio.

— Pasižiūrėkite į ją, — tęsė Penė. — Ji buvo graži, gyvybinga, guvi.

Kima negalėjo ginčytis. Nuotraukoje pozavo abi merginos, Triša — bebaigianti paauglystės metus. Panašumas tarp seserų buvo akivaizdus, bet atrodė, lyg dievai skyrė daugiau laiko kurdami Trišos veido bruožus. Lūpos buvo šiek tiek putlesnės, mėlynos akys — šiek tiek ryškesnės, skruostikau-

liai — šiek tiek aukštesni. Subtilūs skirtumai, smarkiai keičiantys išvaizdą.

— Niekam nerūpi, kad ji nemėgo maisto su prieskoniais ar kad skrudintas bulvytes labiau mėgo pašlakstyti actu nei pabarstyti druska, nes taip esą chemiškai logiškiau.

Kima džiaugėsi, galėdama klausytis, nes neįsivaizdavo, ką dar galėjo padaryti dėl šios šeimos. Atėjo nuraminti, bet jos nenori apie tai girdėti, lyg jau būtų nusiteikusias pačiam blogiausiam variantui. Kima net suabejojo, ar nedaro joms blogos paslaugos, bandydama pakeisti nuomonę, nes jos absoliučiai teisos — ji negali garantuoti, jog Morlis bus nuteistas. Ji tik gali norėti, kad taip nutiktų.

— Gerai, panele Kolgan, daugiau netrukdytime, — tarė pakildama Kima, — bet jeigu ko nors reikės, paskambinkite.

Ji padavė moteriai vizitinę iš švarko kišenės ir pasuko prie lauko durų.

Frost susirinko savo turtą ir išsakė užuojautą prieš durims užsiveriant.

— Ką gi, tuščiai gaišote laiką, ar ne? — paklausė žurnalistė, kol Brajentas atrakino automobilio dureles.

— Jau sakiau, Frost, kad šiandien iš mūsų negausi jokių réksmingų antraščių.

— Taip, niekam neatrodys sensacinga, kad tavo įžvalgumas ne per geriausias...

— Kokį šūdą čia mali? — atšovė Kima, siekdama streso kamuoliuko. — Pati matei, kaip jos abi jaučiasi. Mes niekuo negalėjome padėti.

— Galėjome, bet galimybės tu neįžiūrėjai. Penė Kolgan norėjo pakalbėti apie savo seserį. Norėjo, kad pažintum ją, ir pati prisiminti, kokia Triša buvo. Norėjo papasakoti apie ją kaip moterį, o ne kaip auką.

Brajentas nieko neatsakė, o tai reiškė, kad jis sutinka su Frost. Kima išėiti paskatino mintis, kad braunasi į kitų žmonių sielvartą ir kad moterims dar skaudžiau bendraujant su jais.

— Kalbi nesąmones, Frost, — atkirto Kima nežinodama, ką dar pasakyti.

— Prisiekiu, Stoun, kartais tavo sąmojingi atsakymai...

Ji nutilo, nes suskambėjo Kimos telefonas.

Šūdas, tik ne dabar, Kitsai, pamanė detektyvė, pamačiusi vardą ekrane.

Kima atidarė dureles ir išlipo lauk.

— Stoun, — atsiliepė.

— Heiso p-prekybos miestelis, Lai rajonas, — tarė patologas ir baigė pokalbį.

Kima nustėrusi žiūrėjo į telefoną. Ne todėl, kad kolega nepasisveikino, ir ne todėl, kad taip striukai informavo apie vietą. Prie šito ji buvo pripratusi.

Bet štai tokio drebančio balso nebuvo anksčiau girdėjusi.

4

Kima nieko nepasakė apie skambutį, kai vėl sėdo į automobilį.

— Heiso gatvė, Lai, — nurodė kolegai, segdamasi diržą.

Jau suprato, kad gaisrį neįkainojamą laiką, jeigu veš Treisę Frost atgal į nuovadą, kur liko jos automobilis, o įvykdyti tai, ką grasino — išleisti šalikelėje, — irgi negali, dėl tų prakeiktų žurnalistės aukštakulnių. Be to, Kitso balse nuskambėjo gaida, kurios ji anksčiau nebuvo girdėjusi. Ką, po galais, ji ten ras?

— Nagi, ką apie tai sako tavo garsioji nuojauta, Stoun? — paklausė Frost, nutraukdama jos mintis.

Akimirką pagalvojo, kad žurnalistė klausia apie tai, kur jie važiuoja. Paskui mintimis grįžo ten, kur ką tik buvo.

Prasižiojo kažką atsakyti ir prisiminė, kas uždavė klausimą.

— Tikiu mūsų teisingumo sistema...

— Eik šikt, Stoun, net neištraukiau savo bloknoto. Tiesiog uždaviau asmenišką klausimą. Bent kartą norėčiau normaliai su tavimi pakalbėti.

— Na, kai išeisi į pensiją, paskambink ir...

Kima nutilo, pagavusi subtilų kolegės šnairą žvilgsnį. Suprato žinutę, galbūt jo tiesa.

— Gerai, mano nuojauta nėra tokia užtikrinta, kaip norėčiau, kad Morlis bus nuteistas, — prisipažino Kima. — Ir tai lieka šiame automobilyje.

— Sutik, nelabai giliamintiška nuomonė. Patikėk, su tokiu antrašte laikraščio neparduosi. Kodėl abejoji?

Kima žvelgė priešais save. Nė už ką į tai neatsakys.

Po kelių sekundžių Treisė sudejavo.

— Prakeikimas, Stoun, turi rimtų pasitikėjimo problemų. Gerai, aš taip pat susirūpinusi ir mielai pasakysiu kodėl.

— Prašau, — atsakė Kima, trokšdama, kad Brajentas nukristų pas Kitsą kaip varnas, kad tik greičiau.

— Gerai, cinikė manyje klausia, kas šį kartą bus kitaip? Tiesą pasakius, man atrodo, kad Karališkajai prokuratūrai antrą kartą iššūkis dar didesnis.

— Tęsk, — pasiūlė detektyvė.

Frost kol kas nepasakė nieko, kam ji nepritarė.

— Na, Nikas Morlis prieš savo pirmąjį teismą nieko nedarė. Arogantiškas niekšas manė, kad tiesiog išsisuks nuo

kaltinimų žmogžudyste. Ir beveik išsisuko dėl prisiekusiųjų požiūrio į jį. Po pirmojo teismo jis ėmė stiprinti savo įvaizdį, išnaudojo viską, kas aną kartą privertė prisiekusiuosius suabejoti. Dirbo daug, naujų įkalčių nėra, todėl jaučiu, kad svarstyklės dar labiau nusvirs Morlio naudai.

Na štai, priežastis, kodėl Kima nebuvo įsitikinusi dėl teisingo nuosprendžio.

— Kur, po galais, mes važiuojame? — paklausė Frost, kai Brajentas pasuko automobilį į prekybos miestelį.

Teritorijos gale prasidėjo kelias, kertantis sklypą per vidurį, į šalis šakojosi mažesni keliukai. Priekyje nebuvo matyti jokios veiklos, todėl Brajentas riedėjo lėtai ir abu dairėsi į kairę ir dešinę, į apsilaupiusias buvusių verslų iškasas. Kadaisė nedidelis Lai miestelis buvo klestintis nedidelių verslų ir vietinių krautuvėlių centras, bet recesija jį pamažu pribaižė ir prekybininkai buvo priversti užsidaryti.

— Nežinojau, kad šis kelias veda taip toli, — pasakė Kima, kai pastatų ėmė retėti.

— Čia, — tarė, kai kolega pasuko keliu ir iš akių dingo kiti sandėliai.

Kitso furgonas buvo įsispraudęs tarp dviejų patrulinių automobilių prie įėjimo į kadaisė didmeninės prekybos žoliapjovių sandėlį. Sklypas maždaug dviejų futbolo aikščių dydžio ir driekėsi per ketvirtį mylios nuo artimiausio kaimyno.

— Ar vykstame į nusikaltimo vietą? — susijaudinusi paklausė Frost.

— Vykstame. Tu — ne, — patikslino Kima. — Sustok čia, Brajentai, — nurodė, norėdama palikti kuo didesnę fizinį atstumą tarp žurnalistės ir kažko, kas jai atrodė neįmanoma.

Kima pasisuko sėdynėje.